

Vaidavieši, tāpat kā viss Valmieras rajons,
izvēlējās

PSRS TAUTAS DEPUTĀTUS ANATOLIJU GORBUNOVU un JĀNI PETERU.

Tātad viņi PSRS valdībā pārstāvēs arī mūs!

Vaidavā vēlēšanu tiesības ir 776 mūsu ciema iedzīvotājiem. Bijētenus saņēma 752 cilvēki, tātad 24 vaidavieši nebalsoja. Tas ir 3 procenti.

Teritoriālajā vēlēšanu apgabalā par A. Gorbunovu balsoja 729 vaidavieši, bet 23 bija pret viņu. Par N. Suslovu bija 17, pret — 735 balsotāji. Nederīgu bijētenu nebija.

Nacionāli teritoriālajā vēlēšanu apgabalā par A. Bērziņu balsoja 26, pret — 723, par J. Peteru bija 651, pret — 98, par V. Skujiņu — 60, pret — 689 vaidavieši. Trīs bijēteni izrādījās nederīgi.

Pirmsvēlēšanu kampaņa Vaidavā. Latvijas prezidentu A. Gorbunovu atstāvē viņa uzziņas persona Aija Paceviča. Viņai blakus otrs A. Gorbunova pilnvarotais — J. Duhlaivs no Cēsu rajona, tālāk — mūsu rajona vadītāji J. Dundurs un J. Zemļičis.

TAUTVALDĪBAS PAMATU LIEKOT

Sodien, saņemot jauno «Vaidaviņas» numuru, mēs varam atskatīties uz trauksmes pilnu gada sākumu. Aizvadīta PSRS tautas deputātu kandidātu izvirzīšana, pārdzīvota priekšvēlēšanu kampaņa un notikušas vēlēšanas. Isi sakot, «uz zoba» esam pārbaudījuši PSRS deputātu vēlēšanu jaunā likuma priekšrocības, tā stiprās un vājas vietas. Jāatzīmē fakts, ka vēlētaji Valmieras 299. nacionāli teritoriālajā apgabalā vieni no pirmajiem republikā atcēlās no pēc tam visur kritizētajām priekšvēlēšanu sapulcēm, tā izslēdzot mums nevajadzīgu ētapu. Tas ļāva priekšvēlēšanu cīņā izvairīties no nervozitātes un intrigām, ar ko izcēlās priekšvēlēšanu sapulces Rīgā.

Arī Vaidavā aizgājušā mēneša spilgtākie iespaidi salstās ar vēlēšanu. Vai gan citādi mums būtu iespēja likties ar Latvijas PSR Augstākās Padomes Prezidija priekšsēdētāju A. Gorbunovu un Latvijas PSR Rakstnieku savienības valdes priekšsēdētāju J. Peteru mūsmājās? Vai būtu iespēja uzdot jautājumus un vienkāršā sa-

runā noskaidrot viņu viedokļus? Manuprāt, tā bija abpusēja bagātīnāšanās. Mēs dzirdējām autoritatīvus vērtējumus republikā un Savienībā notiekošajam, kā arī mūsu nākotnes prognozes. Bija tā retā iespēja saņemt ziņošu viru atbildes par visiem mūs interesējošiem jautājumiem. Šķiet, deputātu kandidātu domu plašums un perspektīva iesēja drošības sajūtu katrā no mums. Drošību par republikas nākotni. Savukārt gan republikas prezidentam, gan dzejniekam ir vajadzīgs sajūst mūsu atbalstu kā apliecinājumu viņu programmas spēkam.

Kaut arī abas tikšanās 13. un 15. martā bija atšķirīgas, tās vienoja klausītāju izstarotā labvēlības un uzticības gaisotne. To veidoja Personību vara. Jā, pērnais gads ir atklājis, ka Latvijai ir politiski, kurlem patiesi rūp mūsu republikas un pārbūves likteni. Peters un Gorbunovs ir cilvēki, kas lieliski papildina viens otru, pārstāvot Augstāko Padomi un Tautas fronti. Dzejnieks palīdz tautfrontiešiem nospaust mums vajadzīgos mērķus, un

valstsvīrs savā vidē palīdz tautas saimniecīstos īstenoties likumu veidā.

Tikko aizvadītās vēlēšanās bija laba skola, lai mēs ar redzīgākām acīm spētu lasīt jaunus LPSR likumprojektus par vēlēšanām un Konstitūciju. Ir jāiet tālāk pa demokrātijas ceļu. Mums jāveido pilnīgāks vēlēšanu likums un labāka Konstitūcija, lai gaidāmās vēlēšanas rudenī varētu veikli bez bažām par Latvijas nākotni.

Politiskais pavasaris, kā to nosauca J. Peters, ir klāt, un mēs nedrīkstam palikt malā no aktīvas līdzdalības tajā. Mūsu katra atsevišķa vieta var likties necila, bet ne maznozīmīga. Mēs nedrīkstam aizmirst, ka līdz labvēlīga, progresīva lēmuma pieņemšanai dažkārt var pietrūkt tieši mūsu balss, mūsu apliecinājuma. Mūsu ievēlētajiem deputātiem būs grūti strādāt, viņu darbam nebūs vērtības, ja tas negūs ierosmes un atbalstu vēlētajū vidū. Mums jāsaprot, ka tikai ar tautas atbalstu viņi kļūs par latviešu tautas Kurbadiem, kuri savu spēku smēlās, pieplokot pie zemes.

Redakcijas kolēģija

Sāpju ceļa sākumā

J. PORUKS

Tu prasi, ko pārnesu, māmuli,
No svešuma piemiņai mājās?
Sirds sāp, viss, ko es mantojis,
Ir nogurums rokās un kājās.

Un habatū sažņaugts valgs mutautiņš,
Tas asarās allaž mircis,
Un kallusi maizes garoza,
Par pēdējo grasi ko pircis.

Tumšs sapnis manā pagātnē dus,
Dziļš klusums jums sēta valda,
Šķaļš jaunības sauciens pamostas,
Kad sēdu pie vecā galda.

Cetdesmit gadu — vesela dzīve pagājusi no tā laika. 1949. gadā mūsu ģimene bija starp tiem 43231 Latvijas PSR pilsoņiem, kurus izsūtīja 25. martā. No Vaidavas pagasā «Liepkalniem» — uz Sibīriju. Toreiz gan netika pieminēts vārds izsūtīšana, bet ar personīgiem parakstiem apstiprināta labprātīga pārvietošana.

Bijām tā saukta kulaku ģimene, kurā darbaspējīga bija vienīgi māte. Vecaistēvs bija vecs, kaut gan arī viņš vēl darīja visādus mājas darbus. Un mēs — divas meitenes — vienai 7 gadi un otrai 9. Tevu karagāzīs bija aizvedušas šrēzēm. Par viņu toreiz mēs nekā nezinājām. Nebija skaidrs arī tas, ka viņš, būdams aizsargis, kļuvis vainīgs pret citādi domājošiem mūsu valsts pilsoņiem. Visā pēckara laikā mūsu mājā bieži iebrauca bruņoti vīri, izvādīja skapjus un lādes, nolamāja mammu, vecofēvu un aizgāja. Bieži tas notika naktīs. Viņi teicās meklējam mežabrāļus. Protams, tādus atrast «Liepkalnos» neizdevās, jo nevienš pie mums nenāca un nekādus naktis viesus mēs nekad neatbalsījām. Dienās nāca krievu bērni, kuriem mamma nekād neliedza maizes rīku.

Nepatīsi bija arī tie dati, kas raksturoja «Liepkalnu» saimniecības ekonomisko stāvokli. Lai arī kā vecaistēvs — bijušais Podzēnu muižas kalps — centās pierādīt, ka dokumentos uzrādītais zemes platības un lopu skaits ir pārspiēts, nevienš viņā neklausījās. Lūdzām pārmerīt zemi un pārskaitīt lopus, bet to nevienš i nedomāja darīt, tikai arvien paaugstināja nodokļus. Aiz bailēm no izrēķināšanās māte un vecaistēvs strādāja vaiga sviedros, lai izdzīvotu, lai termiņos nokārtotu nesamerģos maksājumus. Abi tika galā ar visu, algotu darbaspēku neizmantojām.

Atceros, ka 24. marta vakarā mūsu mājas pagalmā bija sanākuši kaimiņi un sprieda par to, ka pakļidušs baumas: nakti būšot izvešanas. Nezinu, kāpec, bet šis vakars atmiņā palicis tumšs un drūms. Debess pamale bija tāda sarkana. Pagalmā stāvošie raudāja. Visu to vakaru mamma darbojās ap skapi — lika kaudzēs drēbes, ko katram vilkt mugurā, ja gadījumā aresti patiešām notiks. Mēs ar masu vēl nebijām veselās. Mamma raudādama mums mācīja neizmirst savu vārdu, uzvārdu, valodu un dzimteni gadījumā, ja mūsu ģimēni piemeklēs tāds pats liktenis kā 1941. gadā izsūtītajiem. Tad bērns no vecākiem atšķīra un ievietoja bērnu namos.

Nakti pie durvim klauvēja. Vecaistēvs piecēlās pirmais un noteica: — Klāt ir.

Drīz vien viņi abi ar māti jau priekšistabā stāvēja komisijas priekšā un klausījās spriedumu. Mēs ar masu vēl atrādāmies gultā, dzirdējām, kā māte, ne vārda preti nateikusi, nogāzās uz grīdas. Vecaistēvs raudāja un žēlīgi lūdzās, lai pažēlojot silmos bērns, lai piedod visu un vēl nezin ko viņš visu tur izmisumā pateica, bet komisijas vīri tikai kļušēja. Paretam kāda vīriša balss deva noraidošu atbildi. Bija jāsāk gatavoties tālajam ceļam.

Vecāvam atļāva saģērbties. Pēc tam 76 gadus veco vīru nosēdināja uz krēsla, neļāva staigāt pat pa istabu. Karavīru šautenes bija paverstās uz viņa pusi. Pateicoties skūtniekam Eduardam Zagariņam, šo to vēl iemetā maisos līdzņemšanai. Māte nebija spējīga neko darīt. Pamazām viss tika sakrāts ragavās. Tad tur, šautenes tēmeju ma pavadībā, tika iesēdināts vecāvs. Sekojām arī mēs. Pajūgs, karavīru apsarģāts, pamazām attālinājās no «Liepkalnu» mājām. Toreiz teica — uz mūžīgiem laikiem Mums. bērniem, nāca prātā, ka «nājšās palika neapēsta jubilejas torte». Jo māsai 25. martā bija dzimšanas un vārda dienas. Abriņā palika neapēpta rodu maize. Tāpēc ne kukuliņa nebija, ko ņemt līdz zemapstājam kolhozam? Pati I. Kalniņa vēl nevarēja nomierināties pat sešdesmitajos gados, kad viņa strādāja LKP Valmieras rajona komitejā par instruktoru: kā gan tāda po-

(Turpinājums 2. lpp.)

* Kurp dosimies aprīlī?

- 8. aprīlī 18.00 L. Paegles VVDY izrāde «Tireļpurvs»
- 13. aprīlī 19.30 L. Paegles VVDY izrāde «Daugava»
- 16. aprīlī 18.00 L. Paegles VVDY izrāde «Daugava»
- 21. aprīlī 20.00 Tematisks pasākums jaunās mājas Skolas ielā 6 iedzīvotājiem un celtniekiem «Atslēgu svētki»
- 23. aprīlī 18.00 L. Paegles VVDY izrāde «Princese Gundega un karalis Brusubārda»
- 30. aprīlī 20.00 Svētku balle

A. GEDERTA,
kultūras nama direktore

APSVEICAM!

Martā 10. dienā priecīgu vēsti visiem vaidaviešiem sagādāja Pauļū ģimene. Viņu saimē piedzima piektā atvasīte — meitiņa. Sīrsnīgi apsveicām māmiņu Onu un tēti Andreju!

